

“Αν ο ένας Έλληνας αγαπήσει τον άλλον, και τον συγχωρέσει για όλα αυτά για τα οποία τον κράζει ως Ελληνάρα, αυτή η γή ως δια μαγείας θα μεταμορφωθεί γιατί είναι εμπνευσμένη και μαγική”.

Αποκλειστική συνέντευξη της Θεοδοσίας Τσάτσου στο tsatsou.com.

«Α γαπήσου». Νέο album, νέο ύφος και με μαύρο εξώφυλλο... Η επιλογή αυτού του χρώματος αντικατοπτρίζει τη στάση σου απέναντι στη ζωή ή απλά ήθελες να αποστασιοποιηθείς από τα έντονα χρώματα που χαρακτήριζαν τα προηγούμενα album σου;

Δεν υπάρχει άλλο χρώμα όταν μπαίνεις στο “Αγαπήσου”. Εμφανίστηκε από μόνο του, είναι

η σκοτεινή νύχτα της ψυχής, αυτό είναι το “Αγαπήσου”. Είναι εκεί που το μόνο πράγμα που σε σώζει είναι το νερό, το νερό που έχεις μέσα σου, το να μάθεις να πλέεις μέσα σε αυτό, ενώ τα χρώματα έχουν ενθουσιασμό, έχουν διάθεση για ζωή. Το “Αγαπήσου” έχει και διάθεση για θάνατο, όταν ανακαλύπτεις τι είναι αγάπη πραγματικά και τι θεωρούσες εσύ αγάπη μέχρι σήμερα. Είναι σαν να σκοτώνεις την παλιά σκέψη, τα παλιά δεδομένα, σαν να αρχίσουν από μόνα τους να πεθαίνουν, να αυτοκτονούν και μπαίνεις στη σκοτεινή νύχτα της ψυχής σου και ανακαλύπτεις τον εαυτό σου και δεν σταματάει αυτό ποτέ. Και μέχρι στιγμής, το ίδιο χρώμα κυριαρχεί δηλαδή.

*Το «Αγαπήσου» εισήγαγε στη μουσική σκηνή της Ελλάδος ένα νέο τύπο μουσικής, που εσύ, η ίδια, ονόμασες μπουζ-*blues*. Στα προηγούμενα *album* σου, το μπουζούκι απουσιάζει παντελώς. Η εισαγωγή αυτού του οργάνου ήταν κάτι που σκεφτόσουν καιρό να εντάξεις στα τραγούδια σου ή ήταν ιδέα της τελευταίας στιγμής;*

Δεν σκέφτομαι καιρό να εντάξω τίποτα στη μουσική. Απλά επειδή είχα αποφασίσει ότι αυτός θα ήταν ο τελευταίος μου δίσκος, βγήκα χωρίς εταιρία και έβγαλα το πρώτο μου τραγούδι, τη Babalou, στο διαδίκτυο και το χάρισα. Αποφάσισα, μέσα από ένστικτο, να επαναστατήσω απέναντι στον εαυτό μου που θεωρούσα ότι δεν μου ταιριάζει το μπουζούκι και με μιζεριάζει. Ταυτόχρονα όμως έχει και αυτό το κατιτίς που γράφει Ελλάδα μέσα σε αυτό. Αισθάνθηκα πως αν έρθω περισσότερο σε επαφή με αυτό που χαρακτηρίζει τον Έλληνα θα έφτανα λίγο πιο κοντά του μέσα από τον ήχο και έτσι οικειοποιήθηκα έναν ήχο που δεν μπορούσα να φανταστώ ότι θα τον είχα γύρω μου όταν τραγουδάω. Ο δίσκος είναι πολύ Ελληνικός, είναι πολύ για τον Έλληνα και την Ελληνίδα, φτιαγμένος από βιώματα Ελλάδας ο συγκεκριμένος.

*Στο δίσκο, ξεκινάς παρουσιάζοντας τον εαυτό σου ως “Babalou” και καταλήγεις να “χαρίζεσαι σε ένα τραγούδι” και να φτάνεις στο “*peak*”. Το δικό σου *peak* που το τοποθετείς? Και η δικιά σου αγάπη που κατοικεί τελικά;*

Το δικό μου το *peak* είναι εκεί που κατοικεί η αγάπη, στον ίδιο τόπο, στην ίδια ατμόσφαιρα που κατοικεί για όλους. Δεν έχει καμία περιγραφή, καμία εικόνα, καμία περιοριστική ιδέα. Για αυτό είναι το *peak* της ύπαρξης, που φτάνει κανείς εκεί όταν πάρει το ρίσκο να διεισδύσει πέρα από το σώμα, πέρα από το νου, και να αφουγκραστεί τα θαυμαστά προϊόντα της καρδιάς του. Εκεί ζει και αναπνέει η αίσθηση της Babalou, ένα κοσμικό παιδί με συμπαντική συνείδηση φτιαγμένη εξ ολοκλήρου από το υλικό της αγάπης.

*Σε ένα από τα κομμάτια του δίσκου, προτρέπεις τον κάθε Έλληνα, αν και το τραγούδι είναι γραμμένο στα Αγγλικά (“*Shut up and sing*”), να πάψει και συγχρόνως να τραγουδήσει. Ο Έλληνας είναι δυνατόν να “τραγουδήσει” με τη ψυχή του ή αυτό αναγκαστικά χρειάζεται φωνή;*

